

Ali'yle Fatma

Derleyen : Doğan KAYA

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Develer tel-lal iken, pireler berber iken, çok eskiden bir oduncu varmış. Bu oduncunun iki çocuğu ve bir de karısı varmış. Gün gelmiş, karısının vadesi yetmiş, çocuklar öksüz kalmışlar. Oduncu da başka bir kadınla evlenmiş.

Kadın, birgün bir çorba pişirmiş. Adam, çorbayı çok beğenmiş.

— Hanım, bu çorbadan bir daha pişir, demiş. Hanımı da:

— Sen Aliynen Fatma'yı ormana azdırırsan sana hergün pişiririm.

demiş. Sabah olmuş, oduncu çocuklarını yanına alıp ormana götürmüştü. Onlara:

— Siz, burada pelit toplayın, ben, ileride odun kıracağım,

demiş, yanlarından ayrılmış. Gidiş o gidiş... Çocuklar, pelit toplamışlar, oynamışlar, akşam olmuş, ama, hâlâ babaları gelmemiş. Babalarını aramağa gitmişler. Babalarının odun kestığı yere varınca bir de ne görsünler; iki kaplumbağa birbirine çarpıyor, bir yandan da:

— Tak tak tabacık, sizi azdıran babacık,

diyorlarmış. Çocuklar durumu anlamışlar. Fakat, elden ne gelir? Yollarına devam etmişler. İleride üç ev görmüşler. Bu evlerin birinde tütün tütermiş, birinde köpek ürürmüş, diğerinde de horoz ötermiş... İki aralarında konuşmağa başlamışlar:

— Tütün tüten yere gitsek, tütün gözümüze gider.

— Köpek ürüyen yere gitsek, köpek bizi paralar,

— Horoz öten yere gitsek, horoz bizi ibikler.

— En iyisi gene tütün tütün yere gidelim.

Öyle yapmışlar. Ellerine biraz toz toprak almışlar. Evin bacasına çıkmışlar. Meğer burası bir devin eviymiş. Bacadan

aşağıya biraz toprak atmışlar. Aşağıdan dev:

— Sıçan (fare) varırsam yanına...

demiş. Çocuklar yine toprak atmışlar. Dev aynı şeyi söylemiş. Hemen dışarı koşmuş. Yukarıda çocukları görmüş.

— Siz miydiniz? Gelin içeri,

deyip onları içeri almış. Önerine yemek getirmiş. Akşam olup yatmışlar. Dev Aliyle, Fatma da devin yarım gelini ile yatmış.

Vakit hayli geçmiş. Dev arasıra Ali'yi çimdikliyormuş. Ali:

— Beni birşey ısırıyor,

demiş. Dev de:

— Sus! Bizim evde sarı karınca da var kara karınca da..

demiş. Birden Fatma'dan ısırılmış. O'nun da şikâyeti üzerine aynı şeyi söylemiş. Neyse, sabah olmuş. Dev, erkenden kalkmış, yarım geline demiş ki:

— Bunları bir torbaay as. Ben dişlerimi bileğiletmeye gidiyorum.

Dev, çekip gitmiş. O gidince yarım gelin çocukları kaldırmış. Onlara kül, su, tarak ve sabun vermiş. Demiş ki:

— Çabuk kaçın. Yoksa, şimdi dev gelip sizi yiyecek.

Çocuklar hemen kaçmışlar. Bu sırada dev gelmiş. Meğer yarım gelin daha önceden torbalara inekle horoz koymuş. Dev, torbaların başına gitmiş. Birini ısırmış, torbadan «üürü üü» diye ses gelmiş. Dev:

— Seni çil horozum gibi öttürürüm,

demiş. Öbür torbayı ısırılmış. Torbadan «mööö» diye ses gelmiş.

Dev:

— Seni ala ineğim gibi mööledirim,

demiş. Sonra, bunların kendi hayvanları olduğunu anlamış. Doğruca onların arkasına düşmüş.

Çocuklar bir gider, bir geriye bakarlarmış. Bakmışlar ki dev geliyor, külü havaya atmışlar. Göz gözügörmez olmuş. Ama, dev gene de yürümüş. Çocuklar bu

defa tarağı atmışlar. Her taraf diken olmuş. Devlin ayağı kanlar içinde kalmasına rağmen yine de bunlar yetişmiş. Çocuklar üçüncü sefer sabunu atmışlar. Her taraf kayganlaşmış. Devi sabun da durduramamış. Çocuklar son olarak suyu serpmişler. O anda her taraf deniz olmuş. O zaman dev geçememiş, içi yana yana geri dönmüş...

Aliyle Fatma yollarına devam etmişler. Ali çok susamış. O zamanlarda çeşmelerin başında; «Bu suyu içen köpek olur İnek olur» yazıyormuş. Ali her ne kadar içmek istemişse de ablası engellemiş. Ali bakmış ki olacak gibi değil:

— Abla sen yürü, benim tuvaletim geldi,

demiş. Ablası ilerlemiş. Ali de ağzını çeşmeye dayamış. Oracıkta hemencecik inek olmuş. Ablasının yanına gelmiş. Fakat, yine konuşuyormuş. Ablası kardeşini görünce çok üzülmüş, ama, elden ne gelir. Ali:

— Abla! Beni ileride sığırcılara sat. Sana bakarlar,

demiş. Sığırcıların yanına varmışlar. Fatma, kardeşini anlaşılarak sığırcılara vermiş.

Kendilerine bakacak sığırcının üç kızı varmış. Hepsi de birbirinden şımarıkmiş. Bunlar Fatma'ya hiç yemek, ekmek vermezlermiş. Ama, Fatma, gene de onlardan şişmanmış. Sığırcının karısı büyük kızına demiş ki:

— Git bak bakalım, ne yiyip ne içiyor? Büyük kızın yanına geldiğini gören Fatma, ona demiş ki:

— Senin yanında birşey yapacağım, ama, anana söyleme.

Akşam olmuş, kadın büyük kıza sormuş o da söylememiş. Kadın bu sefer ortancıl kızını göndermiş. O da eli boş gelmiş. Son olarak küçük kızını göndermiş. Fatma, ona da sırrını söylemiş, fakat, bu küçük kızını göndermiş. Fatma, ona da sırrını söylemiş, fakat, bu küçük kız ablası gibi sözüne sadık çıkmamış. Anasına demiş ki:

— Ana, hani bize getirdiği inek var ya, onun bir tarafından bal, bir tarafından da yağ akıyor. Onu yiyor.

Ertesi günü Fama, Ali'nin yanına varınca Ali demiş ki:

— Abla! Beni kesecekler, kemiklerimi senin üzerine atacaklar. Onları topla haftıma (haft, ahırda sığırcıların ot yedikleri yer) koy.

Ali'yi kesmişler, kemiklerini Fatma'nın üzerine taş gibi atmışlar. O da kemikleri hafta koymuş...

O sırada kralın oğlu evleniyormuş. Herkes giyinip kuşanıp düğüne gidiyormuş. Sığırcının kızları da giyinmiş. Fatma'nın önüne temizlemesi, ayıklaması için bir çuval buğday bırakmışlar.

Fatma, buğdayın başına oturmuş, bir yandan ayıklıyor, bir yandan da kaderine ağlıyormuş. Komşu kadının evin kapısının açık oluşu dikkatini çekmiş.

— Hepsi düğüne gitti. Bunların kapısı neye açık acaba?

demiş. İçeri girmiş, Fatma'yı görmüş. Neye ağladığını sormuşsa da cevap alamamış. Kadın meseleyi biraz anlar gibi olmuş. Evinden kazan getirip içini su ile doldurmuşlar. Tuz atmaya da ihmal etmemişler. Buğdayın iyisini kötüsünden seçmişler. İşlerini bitirdikten sonra ahıra gitmişler. Bir de ne görsünler. Kardeşinin kemikleri bir güzel elbise olmuş. Kız hemen giyinip kuşanıp düğün evine yollanmış. Bir eline gül, bir eline kül almış. Saraydan içeri girip sığırcıların bulunduğu yere kül, diğer tarafa da gül atmış. Kralla bile konuşmuş. Herkesin dikkati ondaymış. Fatma, kraldan:

— Babam beni bekler,

deyip müsaade istemiş. Merdivenden inerken papucunun birini düşürmüş. Alelacele eve gelmiş, işinin başına geçmiş. Bir müddet sonra sığırcının karısı ve kızları gelmiş. Fatma'yı çatlata çatlata:

— Saraya bir kız geldi bir kız geldi ki, dünya güzeli. Bizim tarafa gül, karşı tarafa da kül attı.

demişler. Kralın oğlu uo geceden sonra Fatma'yı unutamamış. Papucu alıp ev ev dolaşmış. Sıra sığırcıların evine gelmiş. Üç kızın ayağına da papuc olmayınca kralın oğlu Fatma'nın ayağına denemiş, denemesiyle ayağına uyması bir olmuş. Nihayet aranan kız bulunmuş ve kralın oğlu Fatma ile evlenmiş. Bir sene sonra bunların çocukları olmuş. Fatma, kocasına demiş ki:

— Sığırcılar bana kötülük yaptılar,

ama, bir ziyaret edeyim.

Oraya gidince sığircının karısı Fatma'yı bir odaya kapatıp elbiselerini kendi kızına giydirmiş.

Fatma, odada Allah'a yalvarmış:

— Allah'ım beni ya bir kuş, ya bir taş yap,

demiş. Sonunda dileği kabul olmuş. Allah tarafından kuş olmuş. Fakat, öyle bir kuş ki konduğu dallar kururmuş.

Kralın oğlu birgün bahçivana demiş ki:

— Bahçivan! Sen, bahçeye bakmıyor musun? Eski eski neş'esi kalmamış.

— Efendim, demiş, bahçivan. Bahçeye hergün bir kuş geliyor. «Bahçivan Amca! Bahçivan Amca! Konduğum dallar kuruşun.» diyor.

Bunun üzerine kralın oğlu ağaçlara katran döktürerek bu kuşu yakalatmış. Kuşa:

— İn misin, cin misin?

demiş. O da:

— Ne inim, ne cinim. Seni beni yaratan Allah'ın kuluyum. Senin de karınım, demiş. Olanı biteni anlatmış. Kral sığircının karısını çağırtmış.

— Kırk katır mı, kırk satır mı istersin?

demiş. Sığircının karısı da:

— Kırk satırı ne yapayım? Kırk katırı ver de devr-i âlemyapayım,

demiş. Kadını kırk katırın kuyruğuna bağlamışlar, kamçılamaşlar. Kadın az zaman sonra parça parça olmuş.

Fatma da çocuğu ve kocasıyla muratlarına ermişler.

Kaynak şahıs: Ali Sarıkaya

Memlekti: Niğde Ortaköy'den Hıdırlı köyü

Tahsili: Yok.

Anlatıldığı tarih: 23.9.1977

Yaşı: 68